

De derde hond

In de hondencommunicatie speelt het behoud van rust in de roedel een belangrijke rol.

Spelen is leuk, maar als de interactie uitmondt in te wild spel, te veel spanning en eventueel agressie is er kans op letsel door blessures of bijwonden of er ontstaat te grote vermoeidheid. De roedel wordt zwakker en de kansen op succes bij de jacht op voedsel worden kleiner.

Daarom zal een ander lid van de roedel - *de derde hond* - proberen de spanning tijdig te verminderen. Dit kan bijvoorbeeld door de 'vechters' af te leiden door te blaffen, tussen de anderen door te rennen, er één weg te duwen of rondjes rennen in de hoop dat er één mee gaat rennen.

Hier zijn twee puppy's een beetje te fanatiek en de derde pup maakt zich zorgen, hij loopt er omheen, komt een keer steun zoeken bij zijn baasje, gaat kijken en uiteindelijk rent hij heen en weer langs de twee 'vechtersbazen'.

In dit geval is de Senner de 'dominante' partij, maar dit kan bij een volgende gelegenheid of bij interactie met een andere hond weer helemaal anders zijn! Misschien is zij dan wel *de derde hond* die anderen 'opbreekt'!

Wij mensen kunnen veel leren van *de derde hond*, want honden hebben veel eerder door dat de spanning oploopt dan wij en grijpen dus op tijd in! Dit soort ontwikkelingen en gedragingen gaan razendsnel! En hier de baasjes hebben een time-out geregeld door de honden bij hun halsband te pakken en even mee te nemen.

Wat is spel en wanneer is het geen spel meer?

Wij denken dat alle honden altijd willen spelen en dat alles wat ze samen doen aan rondhollen, duwen en elkaar ondersteboven gooien spel is. Maar dit is niet waar.

Sommige honden spelen liever niet en kiezen ervoor afstand te houden. Opdringerige honden worden niet op prijs gesteld. Als reactie op die ongewenste belangstelling kan een hond weggrennen, zich verschuilen of agressie vertonen, maar dat is echt geen spel.

Soms begint een interactie tussen twee honden met ontspannen spel, maar onttaardt het al snel in een ongelijke strijd.

Vergelijk beide foto's:

Links een gewone ontmoeting, rechts ziet het er aardig spannend uit, kijk goed naar de lage houding van de doodle, die net nog zo vrolijk met hoge staart aankwam. Er zijn zelfs tanden te zien: angstagressie!

Als we zo'n ontmoeting NIET bijtijds onderbreken, hebben beide puppy's verkeerde ervaringen: de zwarte hond leert dat spelen niet leuk is en angst kan oproepen, de andere hond leert dat stoer gedrag effect heeft, dat je macht kunt uitoefenen en zal dit gedrag vaker gaan herhalen. Dit is allebei onwenselijk.

De veel gemaakte opmerking: "Laat ze het zelf maar uitvechten!" is NIET terecht. Honden hebben een *derde hond* nodig (en dit kan dus ook de eigenaar zijn), om tijdig in te grijpen.

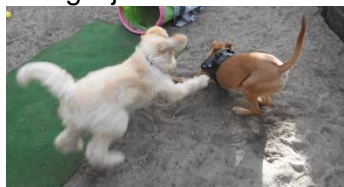
Hoe kan je ingrijpen?

- wacht niet te lang, want hoe meer agressie er ontstaat, hoe gevaarlijker het wordt om in te grijpen.
- een paar minuten spel is vaak al genoeg, dan is het tijd voor een time-out!
- roepen helpt niet: als de hond gehoorzaam wil zijn, moet hij zich wegdraaien en wordt zijn positie kwetsbaar.
- vaak is de hond ook zo geconcentreerd dat hij het roepen niet eens hoort.
- ga rustig naar de honden toe en probeer er één bij halsband of tuig te pakken.
- maak een hard geluid, zodat beide honden even afgeleid zijn, zoals in de handen klappen of iets dergelijks. (Schreeuwen laat de spanning alleen maar verder oplopen!)
- als het te wild wordt en te gevaarlijk is om ertussen te komen, dan zijn hardere maatregelen nodig, zoals een emmer water of een schep zand: iets, waarvan de beide honden even schrikken, zodat de spanning wordt doorbroken.

WACHT DUS NIET TE LANG!!!!

Soms is een korte time-out voldoende en kunnen ze daarna weer los, soms is het beter om de hond aan te lijnen en mee te nemen. Denk aan wat *de derde hond* zou doen: tijdig ingrijpen en zorgen dat ze niet weer in de clinch gaan!!!

Vergelijk de foto's:

Kompas hondenadviesbureau

Geeft richting aan hondengedrag

Op de linker foto wapperen er oren, er is vrolijk een zwaaiende hoge staart en we zien bij de bruine hond een spelbuiging met een vrolijke, hoge staart. Dan een spelbuiging van allebei: 'ik wil spelen, ik ben geen gevaar!' Op de rechter foto ziet het er allemaal wat strakker en spannender uit, het is ook meer een achtervolging, de spanning loopt duidelijk op.

Na een time-out (dit keer door de mens als 'derde hond') ging ieder zijn eigen weg: alle spanning was weer verdwenen.

